

Bogár László: Kétpártrendszer?

2025 szeptember 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az ilyen „demokratikusnak” látszó rendszerek jellegzetes példája az USA

A modern politikai rendszerekben akkor m?ködtethet? tartósan kétpártrendszer, ha mind a két párt ugyanaz. Vagyis a választó „szabadon” választhat az, „az” és az ugyanaz között. Annak érdekében, hogy a közönség

számára legyen valami „látvány” is, hogy a nép érezze kicsit, hogy ha már ? uralkodik, akkor van választási lehetősége a választásokon, árnyalatnyi különbséget szoktak belerakni a rendszerbe. Az ilyen „demokratikusnak” látszó rendszerek jellegzetes példája az USA, ahol az elmúlt világbirodalmi évszázad során a két párt lényegében a világbirodalmi lét legfeljebb árnyalatokban eltérő stratégiáját „adminisztrálta”, vagyis végrehajtotta azt, amit a birodalmi „mélyállam” diktált le számára. Ha azonban az árnyalatnyinál egy kicsit nagyobb különbség adódik a két párt birodalomhoz fűződő viszonyában, akkor azonnal polgárháborús helyzet alakul ki, mint most is.

A mindenkori német és orosz birodalom közé „szorult” Köztes Európában, ahová minket magyarokat is lökött a történelem, az ilyen váltógazdálkodás az ugyanaz között nem nagyon üzemeltethető. A birodalmi függés erőforrás-szivattyúinak „hidraulikája” ugyanis állandósítja a feszültséget a birodalmi diktátumok és a saját „választóik” akarata közé szorult lokális uralmi csoportokon belül. És mivel a birodalmi kifosztó hidraulika zavartalan üzemeltetése az állandó polgárháborús fenyegetés mellett problematikus lenne, ezért az egyszerűség kedvéért mindig volt egy „főpárt”, amely stabilan és kiszámítható módon „leadminisztrálta” a birodalmi akaratot, míg a mindig ellenzékben lévő „alpártok” feladata az volt, hogy legitimálják a rendszert, és biztonsági szelepként rajtuk keresztül legyen elengedhető a polgárháborús „göz”. Az Osztrák-Magyar Monarchiában ez eleve adott volt, mert a „kiegyezésnek” nem lehetett alternatívája, ám a nép „48”-as hevületének energiáit is le kellett vezetni „valakinek”, és ez a valaki volt mindig valamelyik ellenzéki alpárt. Amúgy a „kiegyezés”, mint fogalom azért félrevezető, mert a magyar és osztrák uralmi csoportok egyezségének rejtett alapja az volt, hogy közösen szolgálják a birodalmat ténylegesen irányítása alatt tartó globális pénzhatalmi rendszert. Így aztán Tisza István hiába látta tisztán, hogy az 1914-ben „csinálódni” kezdő háborúval Magyarország semmit nem nyerhet, viszont mindent elveszíthet, mivel a háborút „csináló” pénzhatalomnak pontosan ez volt a célja, így Magyarország mindent szépen el is veszített.

Jó két évnyi anarchia után Horthy Miklós rendszere eleve beleszületett abba a „satuba”, amelynek egyik „pofája” az antant (vagyis a globális pénzhatalmi rendszer) iránti lojalitás, a másik pofa viszont a Trianont nemcsak elfogadni, de tudomásul venni sem hajlandó magyarság volt. Így aztán ebben a rendszerben szintén értelmezhetetlen lett volna bármilyen „kétpárti” szisztéma. A tragikus történelmi végkifejlet pedig 1938-ban indult el, mert három év alatt háromszor fordult „a kocka”, előbb a Nyugat és Hitler kötött szövetséget, aztán Hitler és Sztálin, végül a Nyugat és Sztálin, és ezek a brutális fordulatok szétroncsolták Horthy rendszerének birodalmi függéseket kiegyenlíteni hivatott uralmi mechanizmusait, amelyből logikusan következett a sikertelen kiugrási kísérlet és a bukás.

A tévesen Kádár János nevéhez kapcsolt rendszer eleve olyan birodalmi függésekre épült, ahol már a pártok formális létezése is kizárt volt, így a rendszer uralmi struktúrái, a „főpárt” urai legfeljebb az olyan szimbolikus szellemi „hatalmakkal” próbáltak egyezkedni, mint például Kodály Zoltán vagy Illyés Gyula. A globális hatalmi rendszer struktúradinamikájának teljes átrendezése a nyolcvanas évek második felében automatikusan hozta magával a globális hatalmi szempontból akkor már a történelmi feladatát teljesítő, és így okafogyottá vált rendszer bukását. A rendszerváltás rendszere a létrejötté utáni első húsz év során látszólag kétpártrendszerként üzemelt „bal-jobb” logikával, e mögött azonban az állt, hogy a Csurka István vezette „egyszerhasználatos” MIÉP nevű pártot kivéve minden párt és minden kormány egy sajátos „egypártrendszert” alkotott, vagyis az EU és NATO tagság iránti teljes lojalitás határozta meg őket. És lévén, hogy mindkét intézmény az amerikai világbirodalom projektje, így az egyetlen „főpárt” mellett csak, mint átmeneti biztonsági szelep állhatott fenn egy cikluson át a MIÉP, mint rebellis alpárt.

A 2010-től 2026-ig fennálló berendezkedés azonban helyreállította a kiegyezéskori és a Horthy korszak konszolidált fázisának mintázatait. Vagyis, hogy tartósan üzemel egy főpárti uralom, amely a fennálló birodalmi függést próbálja nyílt egyezkedéssel, akár konfliktusok árán is folyamatosan „újra tárgyalni”, s az ezt „túl soknak” vagy éppen „túl kevésnek” tartó, ám a főpárthoz képest jelentéktelen alpártok valós alternatíva híján ezt kénytelenek legitimálni. Maga a Fidesz, mint a rendszer főpártja valójában egy rejtett nemzeti nagykoalíciós kísérlet, amelynek azonban 2026-ban egy látszólag a „semmi?” elálló alternatív főpárt kihívásával kell szembenéznie. E mögött a globális hatalmi rendszer minden eddiginél gyökeresebb átalakulása áll, így bár technikailag megtörténhet, hogy a 2026-os választás utáni parlament az elmúlt több, mint másfél évszázad során először (s egészen bizonyosan utoljára!) két egymást kizáró pártból áll, ám evidens, hogy egy ilyen berendezkedés elemi szinten is üzemeltethetetlen lenne permanens polgárháborúba taszítva az országot. Ennek elkerülése most a legfőbb feladat, ami nem lesz egyszerű.

Bogár László - www.magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázzatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló